

Els tribunals han tornat a deslegitimar la Generalitat Valenciana en la seua croada contra Acció Cultural i la recepció de TV3. Es tracta de l'última sentència d'un seguit de pronunciaments judicials que en els últims mesos han posat en qüestió l'etapa de Francisco Camps, declarat innocent ara fa tot just un any, al capdavant de la Generalitat.

Sentència a l'era Camps

Quan el 25 de gener de 2012 un tribunal popular format per cinc homes i quatre dones va sentenciar que Francisco Camps Ortiz era innocent del delictes de suborn impropri passiu de què era acusat, se li va dibuixar un somriure enorme a la cara. Sis mesos després d'haver hagut de dimitir com a president de la Generalitat i després de molts mesos més de calvari mediàtic i judicial, el *curita* –com el coneixen els capítosts de la trama Gürtel– obtenia la seua redempció de mans de nou homes i dones de bona fe, nou representants de la gent del poble, aquells que a parer de Camps mai no l'havien traït. A última hora de la vesprada d'aquell 25 de gener, Camps se sabia lliure de tota culpa i es desempallegava del cuc que d'uns mesos ençà li havia estat corcant la integritat. Francisco Camps Ortiz era, oficialment, innocent.

Aquest divendres es complirà un any d'aquell veredict. Deslliurat de les obligacions de president, Camps dedica el seu temps a preparar les classes que imparteix a la Universitat Catòlica. Els dijous els passa al Consell Jurídic Consultiu, on participa com a membre nat. Ho fa amb el seu expedient immaculat, convençut que fou víctima d'una martingala judicial i de corrupció amb la qual no tenia res a veure.

Tanmateix, i més enllà de la innocència de Camps, en els dotze mesos que han transcorregut des del pronunciament judicial s'han succeït les garrotades judicials contra l'etapa de govern de l'ex-president. Qui ara exerceix com a professor de la Universitat Catòlica ha hagut de veure com la justícia posa contra les cordes alguns dels qui van col·laborar amb ell durant la seua etapa al capdavant de la Generalitat,

cosa que ha deixat en evidència que la corrupció estava ben arrelada. Camps va marxar deixant asseguts a les Corts nou diputats imputats per casos de corrupció, que ara per ara empudeguen i posen en qüestió la gestió d'Alberto Fabra. La setmana passada, sense anar més lluny, la Fiscalia Anticorrupció va anunciar, entre més, que demanarà 11 anys de presó per a l'ex-consellera de turisme, Milagrosa Martínez, i deu d'inhabilitació per a la també ex-consellera de turisme Angélica Such.

Casos personals a banda, en els dos últims mesos els tribunals han posat en evidència molts altres aspectes de la gestió de Francisco Camps.

■ EL SUPREM FALLA A FAVOR D'ACPV

El 12 de desembre de 2012 fou una jor-

Francisco Camps, en una visita al Tribunal de les Aigües quan encara era president.

nada històrica per a Acció Cultural del País Valencià. Aquell dia, un pronunciament del Tribunal Suprem va posar un punt i a banda en l'enfrontament que de feia cinc anys mantenien ACPV i la Generalitat Valenciana a propòsit de la reemissió de TV3 al País Valencià. En concret, els cinc membres de la secció tercera de la sala contenciosa administrativa van estimar el recurs de cassació presentat per Acció Cultural i van anul·lar la primera de les tres multes (de 300.000 euros) que Francisco Camps havia imposat a l'entitat cívica per fer arribar el senyal de la televisió catalana a territori valencià durant més de 25 anys. "La difusió d'aquelles emissions televisives més enllà dels límits territorials de la comunitat autònoma de Catalunya era i és sense dubte legítima", estableix la sentència. El pronunciament judicial fou, d'una banda, una victòria per a l'associació que presideix Joan Francesc Mira, que en els últims anys havia hagut de fer mans i mànecues per no asfixiar-se amb l'argolla econòmica i judicial que Camps li havia col·locat amb l'excusa de TV3. La sen-

tència (que era referida exclusivament als repetidors de Bartolo, Carrasqueta i Mondúver) ha insuflat moral i ha donat un respir a ACPV.

D'una altra banda, les 21 pàgines de què consta la sentència del Suprem deslegitimen l'acció repressora promoguda per l'ex-cap del Consell. En primer lloc, perquè estableix ben a les clares que no és a la Generalitat a qui correspon exercir l'acció sancionadora, sinó al govern espanyol, que és el propietari legal de l'espai radioelèctric pel qual transitava el senyal de la televisió pública catalana. I en segon lloc perquè la sentència posa molt d'èmfasi en la Carta Europea de les Llengües Regionals o Minoritàries —que Acció Cultural havia brandat reiteradament—, que parla de la necessitat que territoris amb llengües compartides puguin compartir també mitjans de comunicació, independentment de quines siguin les fronteres administratives. La sentència recorda que la llei "és favorable que la fragmentació inherent al sistema de competències autonòmic en matèria audiovisual, amb eficàcia limitada al seu territori, no impedisca als qui l'habiten la recepció de programes procedents d'altres [territoris]". A continuació la resolució del Tribunal Suprem posa en evidència que els convenis de reciprocitat no són suficients per garantir la normal recepció de senyals entre territoris diversos. En aquest sentit, el màxim òrgan judicial fa referència directa a la Iniciativa Legislativa Popular Televisió Sense Fronteres, promoguda des d'ACPV (a la que donaren suport, amb la seua signatura, 651.000 persones) i rebutjada pel parlament espanyol, que perseguia, en última instància, legalitzar la recepció de senyals televisius més enllà dels territoris administratius on són originats.

La decisió del Suprem feta pública el 12 de desembre —i que la Generalitat va acatar— només tancava un dels tres expedients que ACPV tenia pendent de resoldre, però establia un precedent amb vista a la resolució dels altres dos que romanien oberts.

■ DE NOU, LA JUSTÍCIA ES POSA DEL COSTAT D'ACPV

Un mes i dos dies després que el Tribunal Suprem donara una bufetada judicial i moral a la Generalitat per la

seua persecució a Acció Cultural, el Tribunal Superior de Justícia valencià (TSJ) va donar un altre disgust al govern Fabra. La setmana passada es va fer pública una sentència d'aquest òrgan judicial referida al segon expedient que hi havia pendent de resolució, i que feia esment del repetidor de Perrenxisa, que dona cobertura a València ciutat i la seua àrea metropolitana. I la sentència és, de nou, favorable a Acció Cultural: anul·la la multa de 300.000 euros imposada per la Generalitat i posa en evidència que la comunitat autònoma no tenia potestat per a sancionar l'entitat cultural. De fet, el que fa el TSJ valencià és limitar-se a copiar els arguments del Tribunal Suprem. "Ens trobem davant un supòsit idèntic entre les mateixes parts i amb el mateix objecte que el resolt per la sala tercera secció tercera del Tribunal Suprem de 5.12.2012, precisament revocant sentència d'aquesta sala, per tant, davant el mateix plantejament i els mateixos motius escau únicament reproduir la sentència de l'alt tribunal".

Arribats a aquest punt "és inevitable preguntar-se si el president Camps i el seu equip polític i jurídic no eren plenament conscients que la seua actuació contra Acció Cultural no complia amb la legalitat i que, per tant, més tard o d'hora la justícia els deslegimaria", apunten des de l'entitat cultural, on creuen provat que el que realment perseguia l'ex-president era reduir-los a no res.

■ ENSENYAMENT EN CATALÀ

L'última setmana de desembre, amb els torrns a taula i els xiquets a casa, el Tribunal Superior de Justícia va emetre una sentència que pot resultar determinant per al futur de l'educació de milers d'estudiants valencians, sobretot per als vora 100.000 que, havent demanat estudiar en català, no ho poden fer per manca de places. En concret, la sentència obliga la Conselleria d'Educació a implantar una línia en català en un col·legi concertat de Picassent al qual se li va denegar l'any 2009.

La història que dona peu a la sentència seria força inaudita, si no fóra perquè va succeir a València. L'any 2009, l'escola Sant Cristòfor Màrtir

va sol·licitar a conselleria que implantara en una de les seues classes el Pla d'Ensenyament en Valencià (allò que popularment es coneix com "línia en valencià"). L'escola ho va reclamar perquè així ho havien manifestat la majoria dels alumnes (24 dels 26 xiquets) i ho havien avalat el consell escolar del centre, l'ajuntament, un informe de l'inspector i fins i tot el rector de l'església de Picassent, Vicent Cardona, màxim representant del col·legi al municipi.

Malgrat la unanimitat que acompanyava la petició, la conselleria va denegar la concessió de la línia en català. Per a justificar la seua negativa el departament aleshores dirigit per Alejandro Font de Mora va esgrimir que l'informe del Servei de Planificació Educativa assegurava que "l'equilibri en el normal ús i ensenyament de les dues llengües oficials es veuria perjudicat en aquesta localitat" en cas que s'implantara la "línia en valencià". Uns pares, assessorats per Escola Valenciana, van presentar un recurs contenciós administratiu contra la decisió de la Generalitat.

Ara el TSJ estima que la decisió de la conselleria no està degudament jus-

El repetidor del Bartolo donava cobertura a les comarques de Castelló.

tificada. La sentència, que és ferma i inapel·lable, remarca "la falta de detall justificatiu de la resolució en termes suficients perquè es puga conèixer per què una certa sol·licitud d'aplicació del Programa d'Ensenyament en Valencià no es conforma amb el motlle legal establert pel Dret". El tribunal obliga

a implantar l'ensenyament en català en el Sant Cristòfor Màrtir en el termini d'un mes i, el que és més important, obri la via per a obligar la Generalitat a implantar la línia allà on la comunitat educativa ho reclame. Segons expliquen des dels serveis jurídics d'Escola Valenciana, la sentència del màxim òrgan judicial valencià no estableix jurisprudència, i doncs caldria almenys dues sentències més en aquest sentit. No obstant, ara per ara, Escola Valenciana té pendents de resoldre dos casos idèntics més al de Picassent, en particular a les escoles Ramón y Cajal i Rei en Jaume, totes dues de Xirivella.

■ "NO" DEFINITIU AL TRANSVASAMENT DE L'EBRE

Per si no en tenia prou amb els revessos judicials en matèria d'ensenyament i política lingüística, la Generalitat va encaixar una altra bufetada tot just estrenar el 2013. A principi de gener, el Tribunal Constitucional va decidir desestimar el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel govern valencià contra la modificació del Pla Hidrològic Nacional que derogava el transvasament de l'Ebre. La Generalitat va presentar aquest recurs el juny de 2004 davant la decisió de José Luis Rodríguez Zapatero de liquidar el transvasament de l'Ebre. Hi al·legava, la Generalitat, que en la derogació del PHN no concorria l'"extraordinària i urgent necessitat" esgrimida per l'executiu espanyol; que era "arbitrari" perquè es basava en informes "irreals", que no era "raonable ni proporcional" i era contrària al principi de solidaritat. A més, hi afegia que la derogació suposava un "ús irracional" dels recursos naturals i un "ús ineficient" de la despesa pública.

La sentència del Constitucional, però, desestima totes les argumentacions plantejades per la Generalitat l'any 2004 i conclou que no competeix a l'alt tribunal pronunciar-se sobre la idoneïtat dels transvasaments hídrics. A pesar d'això, el govern valencià, per boca del seu vice-president, José Císcar, no renuncia a reivindicar l'aigua de l'Ebre. La Generalitat farà "política activa per tal que l'aigua que necessita la Comunitat Valenciana arribe, siga d'on siga".

Violeta Tena

I TV3, quan?

Des que, a mitjan desembre, el Tribunal Suprem va anul·lar la primera de les multes contra ACPV i va deslegitimar la persecució del govern valencià contra l'entitat cultural, una pregunta s'ha repetit en moltes converses: quan podrem els valencians tornar a sintonitzar TV3?

Tot apunta que la recuperació del senyal arribarà més prompte que tard. A falta que els governs català i valencià signen un conveni de reciprocitat –cosa poc probable–, la pilota és al teulat d'Acció Cultural, que és la propietària dels repetidors (a excepció del de Morella, que pertany a l'ajuntament i que ja s'ha reobert) que fins fa uns anys havien permès sintonitzar la televisió pública catalana.

L'entitat cívica podria haver reobert els repetidors tan bon punt es va fer pública la sentència, però ha optat per la prudència. Cal tenir en compte que la sentència nega la capacitat sancionadora a la Generalitat, però no garanteix que l'estat no pugui multar-los de nou. Per això, i davant la possibilitat de poder ser sancionada, en aquesta ocasió per l'estat, Acció Cultural ha preferit demanar als seus socis per la conveniència o no de reobrir els repetidors. El procés de consulta ha durat quasi tres setmanes i a finals de la setmana passada es van fer públics els resultats: el 90% dels socis són partidaris de recuperar el senyal de TV3. Així doncs, l'entitat cultural espera resoldre una sèrie de problemes tècnics durant els pròxims dies i així permetre que els valencians tornem a riure amb els gags del *Polònia*.